

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 866

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 decembrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
43. — Hotărâre privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii	2	1.267. — Hotărâre privind eliberarea certificatelor de clasificare, a licențelor și brevetelor de turism.....	7–10
DECRETE		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
1.257. — Decret pentru numirea unui consilier prezidențial	2	278. — Decizie pentru numirea doamnei Alice Raluca Arșinel în funcția de agent guvernamental însărcinat cu reprezentarea României în fața Curții de Justiție și a Tribunalului Uniunii Europene în cauza C-522/2009....	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 1.611 din 15 decembrie 2010 privind constituționalitatea art. 12 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat prin hotărârile nr. 26 și nr. 27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților	3–6	Decizia nr. 3 din 15 iunie 2010	12–14
		Decizia nr. 4 din 20 septembrie 2010	14–16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii**

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 18 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează, pentru un mandat de 6 ani, magistrații aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 22 decembrie 2010, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 22 decembrie 2010.

Nr. 43.

ANEXĂ**LISTA****magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii**

1. Lidia Bărbulescu — judecător, Înalta Curte de Casație și Justiție
2. Mircea Aron — judecător, Înalta Curte de Casație și Justiție
3. Dan Lupașcu — președinte, Curtea de Apel București
4. Alexandru Șerban — vicepreședinte, Curtea de Apel Brașov
5. Nicolae Horațius Dumbravă — președinte, Curtea de Apel Târgu Mureș
6. Adrian Toni Neacșu — președinte, Tribunalul Vrancea
7. Marius Tudose Badea — președinte, Judecătoria Sectorului 3 București
8. Cristi Vasiliică Danileț — vicepreședinte, Judecătoria Oradea
9. George Bălan — procuror, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București
10. Oana Andrea Schmidt-Hăineală — procuror, Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov
11. Dan Nicolae Chiujea — prim-procuror, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**pentru numirea unui consilier prezidențial**

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și al art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Începând cu data de 1 ianuarie 2011, domnul Valeriu Turcan se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 22 decembrie 2010.

Nr. 1.257.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.611**

din 15 decembrie 2010

privind constituționalitatea art. 12 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat prin hotărârile nr. 26 și nr. 27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților

I. Cu Adresa nr. 51/5.556 din 23 noiembrie 2010, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, precum și al art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea formulată de 56 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Alianței Politice PSD+PC referitoare la neconstituționalitatea art. 12 din Regulamentul Camerei Deputaților și a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 27/2010 privind modificarea Regulamentului Camerei Deputaților.

Autorii sesizării sunt următorii: Lucreția Roșca, Angel Tilvăr, Marian Neacșu, Marian Ghiveciu, Cristian Rizea, Mădălin-Ștefan Voicu, Gheorghe Ana, Claudiu Iulian Manda, Ion Dumitru, Florin Iordache, Sonia-Maria Drăghici, Gheoghe Ciocan, Georgian Pop, Neculai Rățoi, Petre Petrescu, Dumitru Boabeș, Dumitru Chiriță, Valeriu Ștefan Zgonea, Dumitrescu Cristian-Sorin, Florentin Băloșin Gust, Antonella Marinescu, Petru Gabriel Vlase, Mihai Tudose, Doru-Claudian Frunzulică, Eugen Bejinariu, Nicolae-Ciprian Nica, Rodica Nassar, Ioan Damian, Vasile-Ghiorghe Gliga, Raul-Victor Surdu-Soreanu, Viorel Ștefan, Andrei Dolineaschi, Cornel Cristian Resmeriță, Ciprian-Florin Luca, Ioan Sorin Roman, Vasile Popeangă, Horia Teodorescu, Victor Cristea, Carmen Ileana Moldovan, Costică Macaleți, Bogdan Nicolae Niculescu Duvăz, Ion Călin, Doina Burcău, Ion Mocioalcă, Ileana Cristina Dumitrache, Matei Radu Brătianu, Florian Popa, Ioan Cindrea, Horia Grama, Ion Burnei, Marian Florian Săniuță, Filip Georgescu, Victor Socaciu, Dan Nica, Silvestru Mircea Lup, Mircea Dușa.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 16.667 din 23 noiembrie 2010, formând obiectul Dosarului nr. 4.613 C/2010.

II. **Obiectul sesizării**, astfel cum a fost formulat de autorii acesteia, îl constituie prevederile art. 12 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 (cu referire însă numai la partea introductivă a acestui articol), art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin hotărârile nr. 26 și nr. 27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010.

Textele criticate au următorul cuprins:

— art. 12 alin. (4) și (5): „(4) *Deputații partidelor politice, formațiunilor politice, alianțelor politice sau ai alianțelor electorale care nu întrunesc numărul necesar pentru a forma un grup parlamentar, precum și deputații independenți sau care au devenit independenți în timpul unei legislaturi se pot reuni în grupuri parlamentare mixte ori se pot afilia altor grupuri*

parlamentare constituite potrivit alin. (1) sau într-un grup al deputaților independenți, după caz.

(5) *Deputații care au devenit independenți în timpul unei legislaturi pot constitui un singur grup parlamentar cu respectarea alin. (6).”;*

— art. 20 alin. (3): „*Biroul permanent al Camerei Deputaților este format în urma negocierilor dintre liderii grupurilor parlamentare, respectându-se configurația politică a Camerei Deputaților. În cazul constituirii unui grup de deputați independenți având un număr de minimum 10 deputați, componența Biroului permanent se renegociază conform noii configurații politice a Camerei Deputaților, începând cu următoarea sesiune. Grupului parlamentar constituit din deputații independenți îi poate reveni un singur reprezentant în Biroul permanent.”;*

— art. 23 alin. (1) și (2): „(1) *Alegerea vicepreședinților, a secretarilor și a chestorilor care compun Biroul permanent se face la propunerea grupurilor parlamentare, în conformitate cu ponderea acestora potrivit configurației politice inițiale a Camerei Deputaților și negocierii liderilor grupurilor parlamentare, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 20 alin. (3).*

(2) *În vederea depunerii propunerilor, Camera Deputaților aprobă numărul de locuri din Biroul permanent, negociat de liderii grupurilor parlamentare, așa cum revin, pe funcții, grupurilor parlamentare constituite potrivit configurației politice inițiale a Camerei Deputaților, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 20 alin. (3).”;*

— art. 37 partea introductivă: „*Comitetul liderilor grupurilor parlamentare este alcătuit din liderii grupurilor parlamentare constituite conform configurației politice a Camerei și are următoarele atribuții.”;*

— art. 38 alin. (1): „*Comitetul liderilor grupurilor parlamentare hotărăște cu majoritatea rezultată din ponderea votului fiecărui membru prezent. Ponderea este dată de proporția grupului parlamentar reprezentat de lider în numărul total al deputaților, conform configurației politice a Camerei.”;*

— art. 41 alin. (1): „*Alcătuirea comisiilor Camerei Deputaților se face cu respectarea configurației politice a acesteia.”;*

— art. 43 alin. (1): „*Numărul membrilor fiecărei comisii a Camerei Deputaților este stabilit, prin acordul liderilor grupurilor parlamentare, cu respectarea configurației politice a Camerei Deputaților.”;*

— art. 44: „*Dacă grupurile parlamentare nu ajung la un acord asupra componenței uneia sau a mai multor comisii, Biroul permanent supune spre aprobare și Camera Deputaților hotărăște, cu votul majorității membrilor prezenți, asupra candidaturilor susținute de fiecare dintre grupurile parlamentare, respectându-se configurația politică a Camerei.”*

III. **În motivarea sesizării** se susțin, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicată, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr. 27 din 5 octombrie 2010 a Camerei Deputaților, „încalcă principiul configurației politice inițiale, prevăzut de art. 64 alin. (5) din Constituție, și introduc regula unei configurații politice noi în Camera Deputaților, alta decât cea inițială rezultată din alegeri, configurație determinată de constituirea grupului parlamentar al deputaților independenți”. Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 601 și nr. 602 din 14 noiembrie 2005, prin care s-a statuat că prin configurație politică a fiecărei Camere se înțelege compunerea acesteia rezultată din alegeri, pe baza proporției pe care grupurile parlamentare o dețin în totalul membrilor respectivi.

Dispozițiile art. 12 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților încalcă, în opinia autorilor sesizării, prevederile art. 61 alin. (1), art. 62, art. 64 alin. (3) și art. 69 alin. (1) din Constituție, prin interzicerea constituirii mai multor grupuri parlamentare de către deputații deveniți independenți în timpul unei legislaturi. Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 45/1994, nr. 46/1994 și nr. 196/2004, prin care s-a statuat că parlamentarul are facultatea constituțională de a adera la un grup parlamentar sau altul, de a constitui un grup parlamentar al independenților sau de a se declara independent față de toate grupurile parlamentare. Se apreciază că textul regulamentar criticat determină o îngrădire a mandatului reprezentativ al deputaților și creează o situație de privilegiu și discriminare între deputați. Astfel, „deputații care au devenit independenți și au constituit primii un grup parlamentar sunt privilegiați față de parlamentarii care ulterior au devenit independenți și care nu mai au dreptul de a se organiza în alt grup parlamentar al independenților, fiind practic obligați să se afilieze la grupul independenților anterior constituit, fără a-și exercita propria opțiune”. Același text încalcă dreptul de asociere liberă, prevăzut de art. 40 alin. (1) din Constituție.

Se mai susține că prevederile art. 12 alin. (4), art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, neputând fi dissociate de prevederile art. 12 alin. (5) din același regulament, sunt neconstituționale pentru aceleași motive expuse cu referire la art. 12 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților.

IV. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președintelui Camerei Deputaților, pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent.

Președintele Camerei Deputaților a transmis, cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 16.989 din 30 noiembrie 2010, punctul de vedere al Biroului permanent, în sensul că prevederile regulamentare ce fac obiectul sesizării nu încalcă dispozițiile Constituției. Astfel, în ceea ce privește criticile formulate în raport de dispozițiile art. 61 alin. (1), art. 62, art. 64 alin. (3) și (5) și art. 69 alin. (1) din Legea fundamentală, se arată că nu sunt motivate, respectiv se fundamentează pe conținutul unor decizii ale Curții Constituționale care se referă la cu totul alte domenii constituționale decât cele la care autorii sesizării ar dori să facă trimitere.

În ceea ce privește invocarea încălcării, prin dispozițiile art. 12 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, a

prevederilor art. 4 și 16 din Constituție, se apreciază că este neîntemeiată. Se arată în acest sens că „nu se poate înțelege susținerea autorilor sesizării în sensul că ar trebui ca Regulamentul să poată prevedea constituirea mai multor grupuri ale independenților, în condițiile în care categoria deputaților independenți este una singură, iar aceștia se pot asocia într-un grup parlamentar al lor sau nu”.

Cu privire la dispozițiile constituționale care reglementează dreptul de asociere, se susține că nu sunt incidente în cauză.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate din Regulamentul Camerei Deputaților, prin raportare la prevederile Constituției României, și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

I. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor criticate din Regulamentul Camerei Deputaților.

Obiectul sesizării îl constituie prevederile art. 12 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin hotărârile nr. 26 și nr. 27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010.

Textele constituționale invocate în motivarea sesizării sunt cele ale art. 4 alin. (2) care reglementează criteriile egalității în drepturi, art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 40 alin. (1) privind dreptul de asociere, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 62 privind alegerea Camerelor, art. 64 alin. (3) și (5) referitoare la organizarea grupurilor parlamentare, respectiv alcătuirea birourilor permanente și a comisiilor parlamentare, și ale art. 69 alin. (1) privind mandatul reprezentativ.

II. Examinând sesizarea formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

1. Art. 12 alin. (4) și (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 26/2010, reglementează în mod expres posibilitatea constituirii grupurilor parlamentare din deputați independenți sau care au devenit independenți, precum și regula potrivit căreia deputații care au devenit independenți în timpul unei legislaturi își pot constitui un singur grup parlamentar, cu respectarea condiției privind numărul minim de 10 deputați pentru constituire. Instituirea acestei reguli este determinată de faptul că grupurile parlamentare reprezintă structuri organizatorice ale Camerelor Parlamentului, constituite pe bază de afinitate politică. După cum nu pot exista mai multe grupuri parlamentare ale aceleiași formațiuni politice, pentru că, în sine, apartenența la o anumită formațiune politică este expresia acestei afinități, la fel nu pot exista nici mai multe grupuri parlamentare ale parlamentarilor independenți. Acceptarea constituirii mai multor grupuri de parlamentari independenți ar însemna, practic, eliminarea criteriului care îi

definește ca opțiune politică și implicit ca grup (independența), criteriu care nu este susceptibil de distincții suplimentare.

Contrar susținerilor autorilor sesizării, dispozițiile criticate nu creează privilegii sau discriminări. Dimpotrivă, acordarea dreptului de constituire a mai multor grupuri parlamentare formate din parlamentari independenți ar avea semnificația instituirii unui privilegiu în favoarea acestora, câtă vreme, potrivit art. 12 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, *„Deputații unui partid politic sau ai unei formațiuni politice nu pot constitui decât un singur grup parlamentar.”*

În ceea ce privește dispozițiile art. 40 alin. (1) din Constituție, care consacră dreptul de asociere a cetățenilor în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere, se constată că nu au incidență în cauză. Astfel, nici Parlamentul, nici Camerele sale și nici structurile interne ale Camerelor nu sunt rezultat al dreptului de asociere. Grupurile parlamentare reunesc deputați sau senatori având aceeași concepție politică ori concepții înrudite și reprezintă, în esență, fragmente ale unei autorități publice, iar nu asociații, în sensul juridic al termenului.

Tot astfel, nu au incidență în cauză dispozițiile art. 61 alin. (1) și art. 62 din Constituție, texte care reglementează cadrul general referitor la rolul Parlamentului și alegerea Camerelor.

Cât privește dispozițiile art. 69 din Constituție, care consacră regula mandatului reprezentativ, acestea oferă celor aleși libertatea de a adera la un grup parlamentar sau altul, de a se transfera de la un grup parlamentar la altul sau de a se declara independenți față de toate grupurile parlamentare, iar nu și pe aceea de a constitui oricâte grupuri parlamentare doresc și în orice condiții, sub acest aspect fiind incidente dispozițiile art. 64 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere”*.

2. Cu referire la celelalte texte regulamentare criticate, se susține că sunt neconstituționale, deoarece introduc regula unei configurații politice noi în Camera Deputaților, alta decât cea inițială rezultată din alegeri, ceea ce, în opinia autorilor sesizării, este în contradicție cu sensul dat de Curtea Constituțională sintagmei *„configurație politică”*, prevăzută de art. 64 alin. (5) din Constituție.

Din examinarea dispozițiilor regulamentare modificate prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 27/2010, se constată următoarele:

— potrivit art. 20 alin. (3) din Regulament, în noua redactare, Biroul permanent al Camerei Deputaților se formează respectându-se *„configurația politică a Camerei Deputaților”*; textul mai stabilește renegocierea componenței Biroului permanent în cazul constituirii unui grup de deputați independenți, începând cu următoarea sesiune, precum și posibilitatea pentru grupul parlamentar constituit din deputați independenți de a-i reveni un loc în Biroul permanent;

— art. 23 alin. (1) și (2) din Regulament, în noua redactare, referindu-se la procedura alegerii vicepreședinților, secretarilor și a chestorilor care compun Biroul permanent, respectiv la aprobarea numărului de locuri din Biroul permanent, păstrează raportarea la *„configurația politică inițială a Camerei Deputaților”*, precizând, totodată, că aceste operațiuni se realizează *„cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 20 alin. (3)”*;

— art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1) art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulament au fost modificate în sensul că sintagma *„configurația politică inițială a Camerei Deputaților”* a fost înlocuită cu sintagma de *„configurație politică”*.

Cu privire la aceste modificări, se observă, mai întâi, că introducerea în textele Regulamentului Camerei Deputaților a sintagmei *„configurație politică”*, care este cuprinsă în chiar norma constituțională de referință, respectiv art. 64 alin. (5) din Legea fundamentală, nu poate fi calificată ca determinând, în sine, neconstituționalitatea acestora și nici de natură să consacre un alt sens al sintagmei constituționale decât cel reținut de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, invocată de autorii sesizării. Astfel, prin deciziile nr. 601/2005 și nr. 602/2005, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.022 din 17 noiembrie 2005 și, respectiv, nr. 1.027 din 18 noiembrie 2005, pronunțându-se, printre altele, și cu privire la dispozițiile din regulamentele celor două Camere care instituiau posibilitatea revocării președinților acestora, prin retragerea sprijinului politic, la cererea altui sau altor grupuri parlamentare decât grupul parlamentar care a propus alegerea lor, Curtea a statuat că *„prin configurația politică a fiecărei Camere se înțelege compunerea acesteia rezultată din alegeri, pe baza proporției pe care grupurile parlamentare o dețin în totalul membrilor Camerei respective”*. Curtea a mai reținut, cu acele prilejuri, că *„în virtutea configurației politice izvorâte din voința corpului electoral se desemnează și președintele Camerei Deputaților și al Senatului”*, precum și faptul că *„instituirea posibilității alegerii unui nou președinte dintr-un alt grup parlamentar ar avea drept consecință ca sancțiunea aplicată președintelui Camerei Deputaților [Senatului], revocat din funcție, să se extindă asupra grupului parlamentar care a propus alegerea lui”*.

Spre deosebire însă de jurisprudența menționată, în prezenta cauză regula impusă de art. 64 alin. (5) din Constituție trebuie analizată prin raportare la dispozițiile art. 64 alin. (3), respectiv art. 64 alin. (2) teza a doua din Constituție, referitoare la organizarea grupurilor parlamentare și la alegerea celorlalți membri ai birourilor permanente, texte constituționale care stabilesc reguli distincte de cea impusă de art. 64 alin. (2) teza întâi din Constituție pentru alegerea președinților celor două Camere ale Parlamentului.

Astfel, potrivit art. 64 alin. (3) din Constituție, *„Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere”*. Așadar, grupurile parlamentare nu sunt structuri obligatorii ale Parlamentului. Rezultând din uniunea voluntară a parlamentarilor, crearea grupurilor parlamentare constituie un drept, iar nu o obligație. Textul constituțional menționat, referindu-se la acest drept al parlamentarilor, nu stabilește nicio restricție cât privește momentul exercitării acestuia. Prin urmare, nu este contrară Legii fundamentale constituirea, pe parcursul legislaturii, **potrivit regulamentelor Camerelor** și cu respectarea Constituției, a unui grup parlamentar care nu a existat la începutul legislaturii, cu condiția, desprinsă de asemenea din interpretarea normelor constituționale, ca pe această cale să nu fie reprezentate în Parlament partide care nu au obținut mandate la alegeri.

În plus, față de modul de alegere a parlamentarilor pentru legislaturile anterioare (pe liste de partid), în raport cu care Curtea a admis ca fiind constituțională migrația politică (a se vedea deciziile Curții Constituționale nr. 45/1994, nr. 46/1994 și nr. 196/2004), actuala alcătuire a Parlamentului (rezultată, cel puțin în parte, din exprimarea electoratului prin votul uninominal) permite acceptarea constituirii unui grup parlamentar format din deputați deveniți independenți (ca urmare a părăsirii formațiunii politice din care au făcut parte inițial). Ca urmare, pe perioada mandatului parlamentar, schimbarea configurației politice este posibilă, ea explicându-se — în prezent — și prin aceea că actuala componență a celor două Camere reflectă voința

electoratului de a trimite în Parlament **persoane investite prin vot uninominal și nu liste de membri ai unui partid**; or, cei aleși în urma votului uninominal (chiar dacă au fost susținuți de către o formațiune politică anume) au un mai mare grad de independență, ei având ca principală obligație susținerea în Parlament a intereselor celor care i-au trimis acolo. Așadar, eventuala lor migrare (de la un partid la altul sau părăsirea unei formațiuni politice cu consecința dobândirii statutului de independent) nu este de natură a afecta grav interesele alegătorilor pe care îi reprezintă, ci — dimpotrivă — ea poate ilustra mai clar efectul mandatului reprezentativ pe care l-au primit și pe care trebuie să îl îndeplinească. Configurația politică ce trebuie avută în vedere, în aceste condiții, este cea de la începutul fiecărei sesiuni parlamentare și, în urma negocierilor între grupurile parlamentare, se poate acorda un loc în biroul permanent și grupului independenților, în condițiile Regulamentului.

Mutațiile intervenite în structura grupurilor parlamentare existente, ca urmare a sciziunii ce se poate produce în cadrul partidelor reprezentate de fiecare grup sau a migrației parlamentarilor de la un grup la altul ori a părăsirii unui grup fără afilierea la altul, mutații posibile în condițiile în care Constituția stabilește expres că orice mandat imperativ este nul, nu pot rămâne fără consecințe asupra reprezentării grupurilor parlamentare în cadrul birourilor permanente. De aceea, spre deosebire de președinții Camerelor, aleși pe durata mandatului Camerelor, ceilalți membri ai birourilor permanente sunt aleși, potrivit art. 64 alin. (2) teza a doua din Constituție, la începutul fiecărei sesiuni, în mod corespunzător componenței grupurilor parlamentare la momentul respectiv. Textul constituțional menționat, într-o firească legătură cu cel al art. 69 alin. (2), asigură reflectarea, în componența structurilor de conducere ale Camerelor Parlamentului, a restructurărilor politice din Parlament, care, asemenea evoluțiilor politice din societate, nu pot fi oprite.

Tot astfel, constituirea unui grup parlamentar al deputaților independenți, pe parcursul legislaturii, în temeiul dispozițiilor stabilite de Camera Deputaților prin regulamentul propriu, dispoziții care, pentru rațiunile anterior înfățișate, nu contravin

normelor constituționale, nu poate rămâne fără consecințe în planul raporturilor de ordin politic și organizatoric din cadrul Camerei, iar unul dintre aspectele esențiale ale rolului grupurilor parlamentare în aceste raporturi îl constituie implicarea în formarea celorlalte structuri ale Camerelor Parlamentului, prin formularea de propuneri pentru alegerea componenței birourilor permanente și a comisiilor parlamentare.

În aceste condiții, reglementarea, prin normele criticate, a renegocierii componenței Biroului permanent al Camerei Deputaților, în cazul constituirii unui grup de deputați independenți, începând cu următoarea sesiune, este menită să concilieze efectele acestei restructurări organizatorice intervenite în cadrul Parlamentului, și care, ca o consecință a regulii mandatului reprezentativ, precum și a caracterului facultativ al constituirii grupurilor parlamentare, nu poate fi sancționată, cu rigorile decurgând din imperativul respectării configurației politice la alcătuirea Biroului permanent și a comisiilor parlamentare. De altfel, se constată că art. 23 din Regulament păstrează obligația menținerii numărului de locuri din Biroul permanent, în scopul stabilirii unor reguli care să circumstanțieze fenomenul migrației parlamentare, configurația politică rămânând, în continuare, în concordanță cu dispozițiile constituționale, cadrul negocierii, respectiv al renegocierii. Se constată în acest sens că același text din Regulamentul Camerei Deputaților, referindu-se la numărul de locuri din Biroul permanent care se aprobă de către Camera Deputaților, se referă în mod expres la „*configurația politică inițială a Camerei Deputaților*”.

Competența, atât în cazul negocierii, cât și renegocierii, revine liderilor grupurilor parlamentare, iar eventuala modificare a componenței Biroului permanent, ca urmare a renegocierii, se realizează „*începând cu următoarea sesiune*”. Această din urmă dispoziție, cuprinsă în art. 20 alin. (3) teza a doua din Regulamentul Camerei Deputaților, vizează menținerea stabilității politice a Parlamentului, ca și aceea cuprinsă în art. 20 alin. (3) teza finală din același regulament, potrivit căreia „*Grupului parlamentar constituit din deputații independenți îi poate reveni un singur reprezentant în Biroul permanent*”.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al prevederilor art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 12 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (3), art. 23 alin. (1) și (2), art. 37 partea introductivă, art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (1) și art. 44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum au fost modificate prin hotărârile nr. 26 și nr. 27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților, nu contravin dispozițiilor constituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 15 decembrie 2010 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind eliberarea certificatelor de clasificare, a licențelor și brevetelor de turism

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 27 alin. (3) și al art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și funcționarea activității de turism în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

SECȚIUNEA 1

Eliberarea, retragerea și radierea certificatelor de clasificare pentru structurile de primire turistice

Art. 1. — Structurile de primire turistice, indiferent de forma de proprietate și administrare, se clasifică în funcție de caracteristicile constructive, de dotări și serviciile prestate.

Art. 2. — Autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului eliberează certificatele de clasificare pentru structurile de primire turistice, pe baza declarației standardizate date pe propria răspundere de solicitant, însoțită de documentația aferentă completă, prin care se atestă îndeplinirea condițiilor și criteriilor de autorizare.

Art. 3. — În sensul prezentei hotărâri, prin *solicitant* se înțelege operatorul economic proprietar și/sau administrator al unei structuri de primire turistice.

Art. 4. — (1) Pentru obținerea certificatului de clasificare a structurilor de primire turistice, solicitantul depune pe propria răspundere, la sediul autorității publice centrale responsabile în domeniul turismului, declarația standardizată însoțită de documentația completă prevăzută în normele metodologice care reglementează condițiile și criteriile de autorizare a structurilor de primire turistice, înainte de darea lor în folosință.

(2) Cererea solicitantului este procesată în cel mai scurt termen, dar nu mai mult de 30 de zile calendaristice de la data depunerii declarației standardizate însoțite de documentația completă. Termenul poate fi prelungit o singură dată, pentru o perioadă de maximum 15 zile calendaristice. Valabilitatea documentelor depuse inițial nu este afectată de prelungirea dispusă de autoritatea competentă.

(3) Prolungirea termenului de eliberare a certificatului de clasificare, precum și durata acestei prelungiri trebuie motivate în mod corespunzător și notificate solicitantului înainte de expirarea termenului inițial.

(4) Certificatul de clasificare pentru structurile de primire turistice se consideră eliberat în situația în care autoritatea emitentă nu a răspuns în termenul prevăzut la alin. (2), cu excepția cazului în care acest lucru este justificat de motive imperative de interes general, inclusiv de un interes legitim al unei terțe părți.

(5) În cazul unei documentații incomplete, solicitantul este informat în cel mai scurt timp, dar nu în mai mult de 5 zile lucrătoare de la primirea ei, cu privire la necesitatea transmiterii de documente suplimentare, precum și cu privire la consecințele asupra termenului de procesare a documentației prevăzut la alin. (2).

(6) În situația în care solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru eliberarea certificatului de clasificare, autoritatea

emitentă comunică în scris în termenul prevăzut la alin. (2) motivul neacordării acestuia.

Art. 5. — (1) Certificatele de clasificare sunt valabile până la modificarea condițiilor și criteriilor pentru care au fost eliberate sau până la data menționată în acestea.

(2) În situația în care au apărut modificări cu privire la îndeplinirea condițiilor și criteriilor care au stat la baza eliberării certificatului de clasificare, operatorul economic proprietar și/sau administrator al unei structuri de primire turistice este obligat să solicite o nouă clasificare a structurii de primire turistice în cauză, în termen de 30 de zile de la apariția modificărilor.

(3) Operatorul economic proprietar și/sau administrator al unei structuri de primire turistice este obligat să solicite eliberarea unui nou certificat de clasificare înainte de expirarea valabilității menționate în certificatul de clasificare.

(4) În cazul încetării activității structurii de primire turistice operatorul economic proprietar și/sau administrator al structurii de primire turistice în cauză are obligația să solicite autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului radierea certificatului de clasificare și să restituie certificatul de clasificare și fișa/fișele anexe în original, prin poștă cu confirmare de primire sau prin depunerea acestora la registratura autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului.

Art. 6. — (1) Denumirea, tipul și însemnele privind categoria de clasificare a structurii de primire turistice se expun la loc vizibil, în exteriorul clădirii, iar certificatul de clasificare, numărul de telefon al autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului se afișează vizibil și în mod lizibil la recepție, în holul structurilor de primire turistice care nu dispun de recepție și în spațiul de la intrare în saloanele de servire a mesei, pentru a fi cunoscute de turiști.

(2) Operatorul economic proprietar și/sau administrator de structuri de primire turistice este obligat să furnizeze informații reale cu privire la denumirea, tipul, categoria de clasificare și serviciile prestate în toate materialele de promovare, conform certificatului de clasificare obținut.

(3) Certificatul de clasificare și anexa/anexele la certificatul de clasificare se păstrează în permanență în original în structura de primire turistică în cauză.

Art. 7. — Este interzisă funcționarea structurilor de primire turistice fără certificate de clasificare, cu certificate de clasificare expirate sau cu o altă structură a spațiilor decât cea stabilită prin anexa certificatului de clasificare.

Art. 8. — (1) În scopul protecției turiștilor, operatorul economic proprietar și/sau administrator al unei structuri de primire turistice are următoarele obligații:

a) să asigure funcționarea la categoria și/sau tipul de structură de primire turistică menționate în certificatul de clasificare;

b) să respecte reglementările legale în vigoare în ceea ce privește desfășurarea activității în structurile de primire turistice;

c) să respecte nivelul maxim de zgomot stabilit prin reglementările specifice privind organizarea programelor artistice, a audițiilor muzicale, video, TV, organizate în aer liber, în construcții deschise, cum sunt cele care nu au toate laturile și acoperișul izolate fonic, precum și în construcții provizorii, cum sunt corturile, terasele acoperite și altele asemenea.

(2) Operatorii economici proprietari și/sau administratori ai structurilor de primire turistice clasificate de pe litoralul românesc au obligația să asigure funcționarea acestora pe toată perioada sezonului turistic estival, respectiv perioada 1 mai—30 septembrie a fiecărui an.

Art. 9. — (1) Certificatul de clasificare se retrage de către personalul cu atribuții de control din cadrul autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului, în situația în care nu sunt respectate obligațiile stabilite la art. 8 alin. (1).

(2) În situația în care au fost remediate deficiențele pentru care certificatul de clasificare a fost retras, operatorul economic proprietar și/sau administrator al unei structuri de primire turistice solicită reluarea activității turistice printr-o cerere scrisă adresată administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului. Restituirea certificatului de clasificare retras se va face după ce personalul cu atribuții de control din cadrul administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului constată remediarea deficiențelor, în termen de 15 zile de la data înregistrării cererii scrise a solicitantului.

(3) În situația în care nu au fost remediate deficiențele pentru care s-a retras certificatul de clasificare în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (1) lit. a), solicitantul va relua procedura de clasificare pentru tipul și categoria de clasificare efectiv îndeplinite. Procedura de clasificare se reia conform prevederilor art. 4.

(4) În situația în care nu au fost remediate deficiențele pentru care s-a retras certificatul de clasificare în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (1) lit. b), operatorul economic nu are dreptul de a solicita eliberarea unui nou certificat de clasificare pentru orice tip de structură de primire turistică și categorie de clasificare pentru structura în cauză, până la remediarea deficiențelor menționate în actul de control prin care a fost retras certificatul de clasificare.

(5) Autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului va publica periodic pe site-ul propriu lista cuprinzând structurile de primire turistice cărora le-au fost retrase certificatele de clasificare și, respectiv, lista celor cărora le-au fost restituite certificatele de clasificare.

(6) În perioada în care certificatul de clasificare este retras, operatorul economic proprietar și/sau administrator al unei structuri de primire turistice nu are dreptul să desfășoare activități turistice și să încaseze venituri din exploatarea structurii de primire turistice respective.

SECȚIUNEA a 2-a

Eliberarea, retragerea și radierea licențelor de turism, respectiv eliberarea brevetelor de turism

Art. 10. — (1) Operatorul economic poate desfășura activități de ofertare și comercializare a serviciilor și/sau a pachetelor de servicii turistice pe teritoriul României numai în baza licenței de turism și, după caz, a anexelor la aceasta, eliberate de autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) se pot realiza și sub formă electronică, prin intermediul site-urilor sau on-line, numai în baza licenței de turism eliberate de autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului.

(3) Filialele, sediile secundare/reprezentanțele agențiilor de turism cu sediul într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European, care își desfășoară activitatea de ofertare și comercializare a serviciilor și pachetelor de servicii turistice pe teritoriul României, trebuie să notifice în prealabil autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului în ceea ce privește începerea activității pe teritoriul României.

(4) Notificarea va cuprinde în mod obligatoriu informații referitoare la garanția financiară și la asigurarea de responsabilitate civilă profesională a operatorului economic. În cazul în care intervin modificări ale elementelor din notificare, agenția de turism prevăzută la alin. (3) are obligația să reînnoiască notificarea în fiecare an, dacă își propune să exercite activitate în cursul anului respectiv.

(5) Este interzisă desfășurarea de activități turistice specifice agențiilor de turism de către operatorii economici fără a deține licență de turism, cu licența de turism retrasă sau expirată.

Art. 11. — (1) Licența și brevetul de turism se eliberează de autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului, la cererea operatorului economic și, respectiv, a persoanelor fizice care solicită obținerea brevetului de turism.

(2) Procedura de eliberare a licențelor și brevetelor în turism este cea reglementată de prevederile art. 4.

Art. 12. — (1) Licența de turism și/sau anexa/anexele la aceasta sunt valabile pe perioadă nedeterminată, până la modificarea condițiilor și criteriilor de licențiere pentru care au fost eliberate.

(2) În situația în care au apărut modificări cu privire la îndeplinirea condițiilor și criteriilor care au stat la baza eliberării licenței de turism și a sediilor secundare/reprezentanțelor acesteia, operatorul economic va solicita autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului eliberarea unei noi licențe de turism, în termen de maximum 30 de zile de la data apariției modificărilor.

(3) Operatorul economic este obligat să solicite o nouă licență de turism înainte de expirarea valabilității menționate în aceasta.

(4) Operatorul economic este obligat să respecte condițiile și criteriile în baza cărora s-a eliberat licența de turism și anexa/anexele la aceasta.

(5) În cazul încetării activității agenției de turism și/sau a sediilor secundare/reprezentanțelor acesteia, operatorul economic în cauză are obligația să solicite autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului radierea licenței de turism și/sau a anexelor la aceasta și să restituie licența de turism și anexa/anexele în original, prin poștă cu confirmare de primire, sau prin depunerea acestora la

registratura autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului.

Art. 13. — (1) Licența și brevetul de turism sunt netransmisibile.

(2) În scopul protecției turiștilor, operatorii economici care desfășoară activități specifice agențiilor de turism au următoarele obligații:

a) să afișeze licența de turism și/sau anexa/anexele la aceasta la loc vizibil și lizibil în incinta agenției de turism și a sucursalelor/reprezentanțelor/sediilor secundare ale acesteia;

b) să înscrie obligatoriu numărul licenței de turism pe documentele emise;

c) să păstreze în permanență în sediul agenției de turism și în sediile secundare/reprezentanțele acesteia originalul licenței de turism și/sau anexa/anexele la aceasta.

Art. 14. — (1) Licența de turism și anexa/anexele la aceasta se retrag de către autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului, în următoarele situații:

a) ofertarea, comercializarea serviciilor/pachetelor de servicii turistice fără respectarea reglementărilor legale în vigoare;

b) atunci când operatorul economic comunică autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului, din proprie inițiativă, renunțarea la desfășurarea activității de turism;

c) atunci când titularul unei licențe de turism transmite licența și/sau anexa/anexele la aceasta în scopul utilizării de către alt operator economic.

(2) Titularul unei licențe de turism retrase în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. c) nu mai poate desfășura activitate de turism prin agenția de turism și/sau prin sediile secundare/reprezentanțele acesteia timp de 2 ani de la data retragerii.

(3) În perioada în care licența de turism este retrasă, operatorul economic nu are dreptul să desfășoare activități turistice și să încaseze venituri din exploatarea agenției de turism.

(4) În situația în care au fost remediate deficiențele pentru care licența de turism și/sau anexa/anexele la aceasta au/a fost retrase/retrasă, operatorul economic solicită reluarea activității printr-o cerere scrisă adresată administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului. Restituirea licenței de turism și/sau a anexei/anexelor la aceasta se va face după ce personalul cu atribuții de control din cadrul administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului constată remediarea deficiențelor, în termen de 15 zile de la data înregistrării cererii scrise a solicitantului.

(5) În situația în care nu au fost remediate deficiențele pentru care s-au/s-a retras licența de turism și/sau anexa/anexele la aceasta în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. a), operatorul economic nu are dreptul de a solicita eliberarea unei noi licențe de turism și/sau unei/unor anexe pentru agenția de turism în cauză, până la remediarea deficiențelor menționate în actul de control prin care au/a fost retrase/retrasă licența de turism și/sau anexa/anexele la aceasta.

(6) Autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului va publica periodic pe site-ul propriu lista cuprinzând agențiile de turism cărora le-au fost retrase licențele de turism și, respectiv, lista celor cărora le-au fost restituite licențele de turism.

SECȚIUNEA a 3-a

Sancțiuni

Art. 15. — Constituie contravenții următoarele fapte:

a) desfășurarea activității în structuri de primire turistice neclasificate, cu certificate de clasificare expirate sau cu o altă structură a spațiilor decât cea stabilită prin certificatul de clasificare;

b) nerespectarea prevederilor art. 5 alin. (2) și (3);

c) nerespectarea condițiilor și/sau criteriilor care au stat la baza clasificării;

d) nerespectarea prevederilor art. 6;

e) continuarea desfășurării activității în structura de primire turistică după retragerea certificatului de clasificare;

f) încasarea de venituri din exploatarea structurii de primire turistice după retragerea certificatului de clasificare și/sau a licenței de turism;

g) nerespectarea prevederilor art. 8 alin. (1) lit. (c);

h) împiedicarea sub orice formă a persoanelor împuternicite de a-și exercita atribuțiile de serviciu legate de aplicarea prezentei hotărâri;

i) nerespectarea prevederilor art. 8 alin. (2);

j) desfășurarea de activități turistice specifice agențiilor de turism de către operatorii economici fără a deține licență de turism sau prin sediile secundare/reprezentanțele care nu au obținut anexa la licența de turism, cu licența sau anexa/anexele la licența de turism expirate sau retrase;

k) desfășurarea de activități turistice specifice agențiilor de turism de către operatorii economici după retragerea licenței de turism sau a anexei/anexelor la licența de turism;

l) nerespectarea obiectului de activitate înscris în licența de turism, corespunzător tipului de licență de turism obținut;

m) desfășurarea de activități turistice în alte sedii decât cele înscrise în licența de turism și anexele la aceasta;

n) nerespectarea condițiilor și criteriilor în baza cărora s-au/s-a eliberat licența de turism și/sau anexa/anexele la aceasta;

o) nerespectarea prevederilor art. 5 alin. (4), art. 12 alin. (5) și art. 13 alin. (2) lit. b) și c);

p) neasigurarea de ghizi atestați pentru derularea în bune condiții a programelor turistice, conform reglementărilor în vigoare;

q) utilizarea de autocare neclasificate;

r) ofertarea, comercializarea sau prestarea serviciilor de cazare și alimentație în structuri de primire turistice neclasificate, cu certificate de clasificare retrase sau expirate;

s) funcționarea operatorului economic fără deținerea poliței de asigurare de garantare a plății cheltuielilor de repatriere a turiștilor și/sau rambursarea sumelor achitate de turiști pentru achiziționarea serviciilor/pachetelor turistice, în cazul neexecutării integrale sau parțiale a serviciilor/pachetelor turistice achiziționate sau funcționarea cu polița/polițele de asigurare expirată/expirate;

t) prezentarea de informații nereale în materialele de promovare, în oferte sau pe paginile de internet;

u) nerespectarea prevederilor art. 9 alin. (4) și art. 14 alin. (5).

Art. 16. — (1) Contravențiile prevăzute la art. 15 se sancționează după cum urmează:

a) faptele prevăzute la lit. a), j) și m), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

b) faptele prevăzute la lit. b), p), q) și r), cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

c) faptele prevăzute la lit. d) și t), cu amendă de la 6.000 lei la 12.000 lei;

d) fapta prevăzută la lit. o), cu amendă de la 8.000 lei la 10.000 lei;

e) faptele prevăzute la lit. e), f), g), h), k), u) și s), cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei;

f) faptele prevăzute la lit. i), după cum urmează: amendă de la 8.000 lei la 10.000 lei pentru structurile de primire turistice care nu funcționează începând cu data de 15 mai a fiecărui an, de la 20.000 lei la 30.000 lei pentru structurile de primire turistice care nu funcționează începând cu data de 1 iunie a fiecărui an, de la 30.000 lei la 40.000 lei pentru structurile de primire turistice care nu funcționează la data de 15 iunie a fiecărui an și de la 40.000 lei la 50.000 lei și retragerea certificatului de clasificare pentru structurile de primire turistice care nu funcționează după data de 1 iulie a fiecărui an și până la sfârșitul sezonului estival;

g) faptele prevăzute la lit. l), cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

h) faptele prevăzute la lit. c) și n), cu amendă de la 40.000 lei la 50.000 lei.

(2) Contravenientul poate achita în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimul amenzii prevăzute la alin. (1).

Art. 17. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către:

a) personalul cu atribuții de control din cadrul autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul turismului pentru contravențiile prevăzute la art. 15 lit. a)—e), h)—u);

b) ofițerii și agenții de poliție pentru contravențiile prevăzute la art. 15 lit. g) și h);

c) personalul desemnat din cadrul autorității administrației publice centrale responsabile în domeniul finanțelor pentru contravențiile prevăzute la art. 15 lit. f).

Art. 18. — Prevederile art. 15—17 se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA a 4-a

Dispoziții finale

Art. 19. — Prevederile prezentei hotărâri intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 20. — (1) Condițiile și criteriile de autorizare a structurilor de primire turistice pentru eliberarea certificatelor de clasificare, a licențelor de turism și a brevetelor, precum și modelul declarației standardizate a solicitantului se stabilesc de autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului prin norme metodologice aprobate prin ordin al conducătorului acesteia, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, autoritatea administrației publice centrale

responsabilă în domeniul turismului va emite normele metodologice de aplicare.

Art. 21. — (1) Certificatele de clasificare și licențele de turism eliberate înainte de data intrării în vigoare a prezentei hotărâri sunt valabile pe perioada înscrisă în cuprinsul acestora. La expirarea acestei perioade operatorii economici proprietari și/sau administratori de structuri de primire turistice au obligația de a solicita eliberarea noilor certificate de clasificare/licențe de turism.

(2) Certificatele de clasificare și licențele de turism eliberate începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri sunt valabile pe perioadă nedeterminată, până la modificarea condițiilor și criteriilor pentru care au fost eliberate.

Art. 22. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 709/2009 privind clasificarea structurilor de primire turistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 26 iunie 2009, și Hotărârea Guvernului nr. 238/2001 privind condițiile de acordare a licenței și brevetului de turism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 21 februarie 2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.

Art. 23. — Prevederile prezentei hotărâri se completează cu dispozițiile-cadru ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010.

Art. 24. — Procedurile de clasificare, licențiere și brevetare prevăzute de prezenta hotărâre privind eliberarea certificatelor de clasificare, a licențelor și brevetelor de turism pot fi îndeplinite prin intermediul punctului de contact unic electronic, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010. Prevederile privind utilizarea punctului de contact unic electronic se aplică după împlinirea a 60 de zile de la operaționalizarea acestuia.

Art. 25. — În cazul în care este necesară verificarea legalității documentelor depuse în vederea clasificării, licențierii și brevetării, autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului va contacta autoritățile competente din statul membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European în cauză, prin intermediul IMI — Sistemul de informare al pieței interne, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010.

*

Prezenta hotărâre transpune prevederile cap. II art. 8 alin. (1), cap. III art. 9 alin. (1), art. 10 alin. (1) și (2), art. 11 alin. (1), art. 13 alin. (4) și (6) ale Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 376 din 27 decembrie 2006, în ceea ce privește furnizarea de servicii turistice.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Elena Gabriela Udrea
Șeful Departamentului pentru Afaceri Europene,
Bogdan Mănoiu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

pentru numirea doamnei Alice Raluca Arșinel în funcția de agent guvernamental însărcinat cu reprezentarea României în fața Curții de Justiție și a Tribunalului Uniunii Europene în cauza C-522/2009

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 6¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/2006 privind înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului pentru Afaceri Europene în subordinea primului-ministru, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2007, cu modificările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Alice Raluca Arșinel se numește în funcția de agent guvernamental însărcinat cu reprezentarea României în fața Curții de Justiție și a Tribunalului Uniunii Europene în cauza C-522/2009.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta AndreescuBucurești, 22 decembrie 2010.
Nr. 278.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

pentru constatarea încetării efectelor Deciziei primului-ministru nr. 241/2010 privind constatarea suspendării, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Enache Mihaela, secretar general al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor

Având în vedere cererea doamnei Enache Mihaela, secretar general al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, înregistrată sub nr. 5/9.797 din 15 decembrie 2010,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 94 alin. (2) și (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Se constată încetarea, începând cu data de 1 ianuarie 2011, a efectelor Deciziei primului-ministru nr. 241/2010 privind constatarea suspendării, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Enache Mihaela, secretar general al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 27 octombrie 2010.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta AndreescuBucurești, 22 decembrie 2010.
Nr. 279.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 3

din 15 iunie 2010

Dosar nr. 3/2010

Sub președinția doamnei judecător Lidia Bărbulescu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii cu privire la stabilirea calității procesuale a Fondului de protecție a victimelor străzii (art. 25¹ din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare) și a posibilității obligării acestuia, în cadrul procesului penal, la despăgubiri civile către persoanele păgubite prin accidente de vehicule neasurate pentru răspundere civilă.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind prezenți 73 de judecători din 113 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Scutea Gabriela — adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că, în procesul penal, Fondul de protecție a victimelor străzii are calitatea de parte responsabilă civilmente, conform art. 24 alineatul ultim din Codul de procedură penală. Acesta va răspunde civil pentru inculpat, suportând plata despăgubirilor pe care le avansează și pe care, în final, le va recupera pe calea regresului.

Constatându-se că pentru pronunțarea asupra chestiunilor de drept la care se referă recursul în interesul legii se impune ca Secția civilă și de proprietate intelectuală să formuleze un punct de vedere cu privire la practica neunitară pronunțată în această materie, în vederea deliberării, pronunțarea a fost amânată la 7 iunie 2010 și apoi la 15 iunie 2010.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar cu privire la calitatea procesuală a Fondului de protecție a victimelor străzii și la posibilitatea obligării acestuia, în cadrul procesului penal, la despăgubiri civile către persoanele păgubite prin accidente de vehicule neasurate pentru răspundere civilă, examenul jurisprudenței evidențiind 5 orientări.

Potrivit primei orientări a practicii, instanțele au considerat Fondul un garant și l-au obligat, cu sau fără menționarea expresă a acestei calități, în solidar cu inculpatul, la plata despăgubirilor. Temeiul în drept al acestei obligări l-au constituit fie dispozițiile art. 998 și următoarele din Codul civil, fie dispozițiile art. 998 și următoarele din Codul civil alături de dispozițiile privind Fondul de protecție a victimelor străzii, fie chiar dispozițiile art. 1003 din Codul civil.

Într-o a doua orientare, instanțele au considerat Fondul de asemenea un garant și au motivat lipsa calității acestuia de parte responsabilă civilmente, obligându-l, cu invocarea dispozițiilor privind Fondul de protecție a victimelor străzii, la plata despăgubirilor în solidar cu inculpatul sau singur ori au obligat numai inculpatul, Fondului constatându-i calitatea de garant al obligației de despăgubire în cauză.

Potrivit celei de-a treia orientări a practicii, s-a considerat că Fondul are calitatea de asigurător de răspundere civilă, fiind obligat în solidar cu inculpatul la plata despăgubirilor.

În a patra orientare a practicii, instanțele au considerat Fondul garant al obligației de despăgubire, menționând expres acest aspect, obligând numai inculpatul la plata despăgubirilor. O parte a acestei jurisprudențe a motivat introducerea în cauză a Fondului numai pentru opozabilitatea hotărârii.

Într-o ultimă orientare, instanțele au considerat că Fondul nu poate avea o simplă obligație de garantare a despăgubirii, nefiind un simplu garant, ci „un obligat principal” la despăgubirea persoanei păgubite. În această orientare s-a reținut că, în procesul penal, nu există decât părțile definite în dispozițiile

art. 23—24 din Codul de procedură penală, aceea de garant nefiind una dintre ele; printr-un ordin al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nu se pot crea părți, participanți în procesul penal, și, pentru acest motiv, nu se poate vorbi de un garant, ca participant în procesul penal.

II. Analizând problema de drept care formează obiectul recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite constată următoarele:

Legislația comunitară reglementează asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi în Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009, prin care au fost codificate: Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi, a doua Directivă 84/5/CEE a Consiliului din 30 decembrie 1983 privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, a treia Directivă a Consiliului 90/232/CEE din 14 mai 1990 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă auto și de modificare a directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE ale Consiliului (a patra directivă privind asigurarea auto) și Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 de modificare a directivelor 72/166/CEE, 84/5/CEE, 88/357/CEE și 90/232/CEE și a Directivei 2000/26/CE.

Cap. 4 din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi (versiunea codificată) stabilește regulile referitoare la despăgubirea pentru prejudiciile cauzate de un vehicul neidentificat sau de un vehicul pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare.

Art. 10 din cap. 4 al Directivei 2009/103/CE, consacrat „organismului responsabil cu despăgubirea”, stabilește în alin. (1) paragraful 1 că „fiecare stat membru instituie sau autorizează un organism responsabil cu despăgubirea, cel puțin în limitele obligației de asigurare, a pagubelor materiale sau a vătămărilor corporale cauzate de un vehicul neidentificat sau de un vehicul pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare”, iar în alin. (1) paragraful 2 teza finală că „statele membre nu pot autoriza organismul să condiționeze plata despăgubirii de dovedirea de către victimă, într-un fel sau altul, a incapacității sau refuzului persoanei responsabile de a plăti”.

În îndeplinirea obligației de transpunere în dreptul intern a prevederilor cuprinse în directivele privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, prin dispozițiile art. 25¹ din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, a fost reglementat Fondul de protecție a victimelor străzii — „organism responsabil cu despăgubirea”, în sensul art.10 din Directiva 2009/103/CE.

Scopul constituirii Fondului de protecție a victimelor străzii este, potrivit dispozițiilor art. 25¹ alin. (10) lit. b) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, între altele, acela de a despăgubi persoanele păgubite prin accidente de vehicule, „dacă autovehiculul, respectiv tramvaiul, care a provocat accidentul a rămas neidentificat sau nu era asigurat pentru răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule, cu toate că, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, proprietarul acestuia avea obligația să încheie o astfel de asigurare”.

Normele privind Fondul de protecție a victimelor străzii, adoptate în temeiul Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 1/2008, cu modificările ulterioare, prevăd: în art. 3 alin. (1), că Fondul acordă despăgubiri persoanelor păgubite prin accidente de vehicule, dacă vehiculul care a provocat accidentul a rămas neidentificat ori nu era asigurat pentru răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, cu toate că legea prevedea obligativitatea asigurării; în art. 3 alin. (3), că în cazul în care pentru vehiculul care a provocat accidentul nu a fost îndeplinită obligația de a încheia asigurarea R.C.A., „Fondul acordă persoanelor prejudiciate despăgubiri atât pentru daune materiale, cât și pentru vătămări corporale sau decese”; iar în art. 3 alin. (4) teza I, că „Fondul intervine ca garant pentru respectarea obligației de despăgubire fără însă a putea opune persoanelor păgubite beneficiul de discuțiune în raport cu persoanele vinovate de producerea accidentului”.

Aceleași norme reglementează, în acord cu art. 10 din Directiva 2009/103/CE, procedura prin care Fondul acordă despăgubiri persoanelor păgubite prin accidente de vehicule, pe baza unei cereri de despăgubire — procedură ce constituie regula în materia despăgubirii persoanelor păgubite prin accidente de vehicule, provocate fie de un vehicul neidentificat, fie de un vehicul pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare.

Nici legislația comunitară, nici dreptul intern nu exclud însă posibilitatea valorificării drepturilor persoanelor păgubite prin accidente de vehicule în raport cu Fondul de protecție a victimelor străzii pe calea acțiunii în justiție. În acest caz, Normele privind Fondul de protecție a victimelor străzii prevăd: în art. 11 alin. (1), că drepturile persoanelor păgubite prin accidente de vehicule supuse înmatriculării, în care autorul a rămas neidentificat sau vehiculul nu este asigurat de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, se exercită împotriva Fondului; în art. 11 alin. (2), că „persoanele prejudiciate care au înaintat acțiune în justiție împotriva

persoanei sau persoanelor responsabile pentru repararea prejudiciului vor fi despăgubite de Fond în baza hotărârii judecătorești”, Fondul având „legitimare procesuală pasivă, în calitate de garant al obligației de despăgubire, în limitele și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare”; iar în art. 13 teza I, că „după plata despăgubirilor, Fondul se subrogă în drepturile persoanelor prejudiciate”.

Atât dispozițiile legislației comunitare, cât și dispozițiile dreptului intern stabilesc așadar reguli speciale conform cărora Fondul de protecție a victimelor străzii acordă despăgubiri persoanelor păgubite prin accidente de vehicule. În cadrul acestor reguli se disting cele referitoare la valorificarea drepturilor persoanelor păgubite pe calea acțiunii în justiție, potrivit cărora: drepturile persoanelor păgubite prin accidente de vehicule, în care autorul a rămas neidentificat sau vehiculul nu este asigurat de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, se exercită împotriva Fondului; persoanele prejudiciate care au înaintat acțiune în justiție împotriva persoanei sau persoanelor responsabile pentru repararea prejudiciului vor fi despăgubite de Fond în baza hotărârii judecătorești; Fondul are legitimare procesuală pasivă, în calitate de garant al obligației de despăgubire, fără însă a putea opune persoanelor păgubite beneficiul de discuțiune în raport cu persoanele vinovate de producerea accidentului; iar după plata despăgubirilor, Fondul se subrogă în drepturile persoanelor prejudiciate.

În ipoteza în care accidentul a fost provocat de un vehicul ce nu este asigurat de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, drepturile persoanei păgubite pot fi valorificate prin exercitarea acțiunii civile alăturate acțiunii penale în cadrul procesului penal.

În conformitate cu dispozițiile art. 14 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, acțiunea civilă, care poate fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă, are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului și a părții responsabile civilmente, iar potrivit art. 24 alin. 3 din același cod, persoana chemată în procesul penal să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta învinutului sau inculpatului se numește parte responsabilă civilmente.

Or, în raport cu dispozițiile Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor adoptate în temeiul acestei legi, Fondul de protecție a victimelor străzii este persoana chemată să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta inculpatului, autor al accidentului, în ipoteza în care vehiculul nu este asigurat de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule și, în consecință, în această ipoteză, Fondul are calitatea de parte responsabilă civilmente.

Răspunderea civilă a Fondului de protecție a victimelor străzii, ca parte responsabilă civilmente, este însă guvernată de regulile speciale cuprinse în dispozițiile Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor adoptate în temeiul acesteia, dispoziții care transpun legislația comunitară, urmăresc obiectivul înscris în preambulul Directivei 2009/103/CE ca victima să nu rămână nedespăgubită în cazul în care vehiculul care a provocat accidentul nu este asigurat (pct. 14) și pornesc de la ideea, reflectată în preambulul aceleiași directive, că, în cazul unui accident cauzat de un vehicul neasigurat, organismul care despăgubește victimele accidentelor cauzate de vehicule neasigurate are o poziție mai bună decât victima la intentarea unei acțiuni împotriva părții responsabile (pct. 18). În acest sens, Normele privind Fondul de protecție a victimelor străzii stabilesc, în art. 11 alin. (1) și (2), că drepturile persoanelor prejudiciate se exercită împotriva Fondului și că aceste persoane vor fi despăgubite de Fond în baza hotărârii judecătorești, iar în art. 13 că, după plata

despăgubirilor, Fondul se subrogă în drepturile persoanelor prejudiciate, persoana sau persoanele responsabile pentru repararea prejudiciului având obligația să ramburseze Fondului despăgubirile plătite. Normele invocate conduc la concluzia că Fondul va putea fi obligat, singur, la plata despăgubirilor, iar după plata acestora se va subroga în drepturile persoanelor prejudiciate, îndreptându-se împotriva inculpatului, autor al accidentului, pentru recuperarea despăgubirilor achitate.

Prin urmare, soluționând acțiunea civilă alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, instanța de judecată, prin hotărâre judecătorească, va putea obliga Fondul, singur, iar nu în solidar cu inculpatul, autor al accidentului, la plata despăgubirilor pentru prejudiciile produse prin accident, în ipoteza în care vehiculul nu este asigurat de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili — în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 25¹ din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 24 din Codul de procedură penală — că, în procesul penal, Fondul de protecție a victimelor străzii are calitatea de parte responsabilă civilmente și poate fi obligat singur, iar nu în solidar cu inculpatul, la plata despăgubirilor civile către persoanele păgubite prin accidente de vehicule neasigurate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 25¹ din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 24 din Codul de procedură penală, se stabilește că:

În procesul penal, Fondul de protecție a victimelor străzii are calitatea de parte responsabilă civilmente și poate fi obligat singur, iar nu în solidar cu inculpatul, la plata despăgubirilor civile către persoanele păgubite prin accidente de vehicule neasigurate.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 15 iunie 2010.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIDIA BĂRBULESCU

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 4

din 20 septembrie 2010

Dosar nr. 7/2010

Sub președinția doamnei judecător Rodica Aida Popa, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii și sesizarea Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București cu privire la stabilirea procurorului competent să efectueze actele de cercetare penală și să înainteze instanței materialul împreună cu concluziile sale referitoare la cererile de revizuire formulate conform art. 399 din Codul de procedură penală împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni a căror urmărire penală este de competența exclusivă a Direcției Naționale Anticorupție, respectiv a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind prezenți 82 de judecători din 103 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Scutea Gabriela — adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și a sesizării Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în sensul de a se stabili că procurorul din cadrul structurii specializate este competent să efectueze actele de cercetare penală și să întocmească concluziile privind cererile de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni ce atrag competența Direcției Naționale Anticorupție, respectiv Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar cu privire la procurorul competent să efectueze

actele de cercetare și să înainteze instanței competente materialul împreună cu concluziile sale, conform art. 399 din Codul de procedură penală, în cazul cererilor de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni a căror urmărire penală este de competența exclusivă a Direcției

Naționale Anticorupție, respectiv a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, examenul jurisprudenței evidențiind două orientări.

Potrivit unei orientări a practicii, instanțele au considerat că, în cazul cererilor de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni ce atrag competența Direcției Naționale Anticorupție, respectiv a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorul din cadrul parchetului de pe lângă instanța care a judecat cauza în primă instanță este competent, conform art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală, să efectueze actele de cercetare și să înainteze instanței materialul împreună cu concluziile sale.

Într-o a doua orientare, instanțele au considerat că procurorul din cadrul structurii specializate este competent să efectueze actele de cercetare și să înainteze instanței materialul împreună cu concluziile privind cererile de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni ce atrag competența Direcției Naționale Anticorupție, respectiv a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Aceste din urmă instanțe au procedat în mod corect.

Revizuirea constituie o cale extraordinară de atac, care poate fi exercitată împotriva hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele penale, având caracterul unei căi de atac de retractare, care permite instanței penale să revină asupra propriei sale hotărâri și, în același timp, caracterul unei căi de atac de fapt, prin care sunt constatate și înlăturate erorile judiciare în rezolvarea cauzelor penale.

Structura procedurii revizuirii, astfel cum este reglementată în Codul de procedură penală, cuprinde o procedură care se desfășoară în fața procurorului și o procedură care se desfășoară în fața instanței de judecată, în două etape, admiterea în principiu și rejudecarea cauzei în fond.

În concepția Codului de procedură penală, parcurgerea procedurii actelor de cercetare efectuate de către procuror, în conformitate cu dispozițiile art. 399, are caracter obligatoriu. Astfel, potrivit art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală, „cererea de revizuire se adresează procurorului de la parchetul de pe lângă instanța care a judecat cauza în primă instanță”, aceluiași procuror revenindu-i competența de a iniția din oficiu procedura revizuirii. Conform art. 399 alin. 1 din Codul de procedură penală, după introducerea cererii de revizuire, procurorul ascultă, dacă este cazul, persoana care solicită revizuirea și, în cazul când este necesară efectuarea de cercetări pentru a verifica temeinicia cererii de revizuire, procurorul dispune în acest sens prin ordonanță, iar în temeiul art. 399 alin. 5 din același cod, după efectuarea cercetărilor, procurorul înaintează întregul material împreună cu concluziile sale instanței competente.

Atât dispozițiile art. 397 din Codul de procedură penală, cât și cele ale art. 399 din același cod constituie norme generale de drept procesual penal.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu modificările și completările ulterioare, prevăd înființarea Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca structuri specializate, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Ambele acte normative reglementează — prin norme speciale — atribuțiile, competența, structura, organizarea și funcționarea Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Dispozițiile art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, prevăd că Direcția Națională Anticorupție exercită drepturile și îndeplinește obligațiile procedurale prevăzute de lege, în cauzele privind infracțiunile atribuite prin această ordonanță de urgență în competența sa. În mod similar, dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, prevăd că Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism exercită drepturile și îndeplinește obligațiile procedurale prevăzute de lege, în cauzele privind infracțiunile atribuite prin această lege în competența sa.

Ambele acte normative stabilesc, în art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, și în art. 21 din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, că dispozițiile din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător în cauzele atribuite în competența Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege de către Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în cauzele privind infracțiunile atribuite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, în competența lor, precum și aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor din Codul de procedură penală referitoare la revizuire conduc la concluzia că, în cauzele privind infracțiunile atribuite în competența Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorii din cadrul acestor structuri specializate pot, din oficiu, să inițieze procedura revizuirii, conform art. 396 alin. 2 din Codul de procedură penală, primesc cererile de revizuire și îndeplinesc obligația prevăzută în art. 397 alin. 3 din același cod și efectuează actele de cercetare prevăzute în art. 399 din Codul de procedură penală. În cadrul acestor acte de cercetare se pot asculta martori, efectua confruntări, ridicări de obiecte și înscrisuri, constatări tehnico-științifice și expertize, acte specifice urmăririi penale și care, în mod firesc, urmează să fie administrate de către procurorii din cadrul structurilor specializate competente să efectueze însăși urmărirea penală.

De asemenea, exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege, precum și aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor din Codul de procedură penală referitoare la revizuire conduc la concluzia că, în cauzele privind infracțiunile atribuite în competența Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorii din cadrul acestor structuri specializate, după efectuarea cercetărilor, înaintează întregul material împreună cu concluziile lor instanței competente, conform art. 399 alin. 5 din Codul de procedură penală.

O altă interpretare a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, și a dispozițiilor art. 2 alin. (2) și art. 21 din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, ar conduce la concluzia că, în cauzele privind infracțiunile atribuite în competența Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorii din cadrul celor două structuri specializate au competența exclusivă de a efectua urmărirea

penală, dar nu au competența de a efectua actele de cercetare prevăzute în art. 399 din Codul de procedură penală, iar procurorii din cadrul parchetelor de pe lângă instanțele care au judecat cauzele în primă instanță nu au competența de a efectua urmărirea penală, dar au competența de a efectua actele de cercetare prevăzute în art. 399 din Codul de procedură penală.

Or, această divizare a competenței procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nu este admisă nici de dispozițiile art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 508/2004, cu modificările și completările ulterioare, și nici de ansamblul dispozițiilor cuprinse în actele normative care

reglementează cele două structuri specializate din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură penală, că procurorul din cadrul structurii specializate este competent, în condițiile art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală, să efectueze actele de cercetare și să înainteze materialul împreună cu concluziile referitoare la cererile de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni a căror urmărire penală este de competența exclusivă a Direcției Naționale Anticorupție sau a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și sesizarea Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură penală stabilesc că:

Procurorul din cadrul structurii specializate, Direcția Națională Anticorupție, respectiv Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, este competent în condițiile art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală să efectueze actele de cercetare și să înainteze materialul împreună cu concluziile referitoare la cererile de revizuire formulate împotriva hotărârilor care au avut ca obiect infracțiuni a căror urmărire penală este de competența exclusivă a uneia sau alteia dintre cele două structuri.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 septembrie 2010.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
RODICA AIDA POPA

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

